

De andre tegn på kroppen

AF JIN HUI LI, LOUISE YUNG NIELSEN, MARLENE SPANGER
OG LENE MYONG

ESSAY

Dette essay udspringer af vores erfaringer med at blive forvekslet med hinanden i konteksten af dansk academia. At blive forvekslet er selvfølgelig ikke en erfaring, der er forbeholdt østasiatiske kroppe som vores. Vores afsæt er den racialiserende forveksling, som produceres gennem et hvidt akademisk blik, der både udvisker forskellighed og bestemmer hvilke former for forskellighed, der skal tillægges vægt og betydning. Vi anvender dermed forvekslingerne som en indgang til at reflektere over, hvordan race og hvidhed fungerer som organiserende principper i academia, og på hvilke måder forskellige former for racialiseringsprocesser gør sig gældende i vores arbejdsliv.

Begrebsliggørelsen, af hvordan race og hvidhed opstiller præmisser for vores akademiske eksistens og muligheder, er ubehagelig, fordi den tvinger os til at genbesøge pinligheder, ydmygelser og modbydeligheder. Dog er den også reparativ, fordi vi gennem en kollektiv arbejdsform insisterer på, at racisme ikke skal reduceres til individuel (isoleret) erfaring, men må forstås som et fælles vilkår, der kalder på kollektive mod svar og kollektiv vidensproduktion.

Den racialiserende forveksling er selvfølgelig ikke hele historien om vores akademiske eksistens. Der er oplevelser og erfaringer med racisme, som ikke har fået en plads i denne tekst, fordi vi skal kunne gå på arbejde i morgen og dagen efter. Samtidig er vi også bevidste om, at selvom vi er få, så er vi flere end ingen, og at dette peger på nye problemstillinger. For der er andre forsker-subjekter, som ikke vil kunne skrive en forvekslingstekst af den simple årsag, at de endnu mere sparsomt repræsenteret i academia og i kønsforskningsfeltet. For os handler spørgsmålet dog ikke om, at academia skal blive bedre til at 'inkludere' minoriteter, men om nødvendigheden af en mere grundlæggende kritik af de måder, hvor på universitetet som institution, og herun-

der kønsforskningen som felt, reproducerer strukturel ulighed i forhold til køn, klasse, race, seksualitet og adgangsbehov. Den følgende tekst præsenterer løsrevne, men dog forbundne fortællinger, der kan læses som en kollektiv mosaik af oplevelser og erfaringer med racisme og racialisering i academia.

HUI ER LOUISE ER LENE ER MARLENE

Forveksling betyder ombytning eller sammenrodning: B sættes i stedet for A. Der er et vist magtforhold på spil mellem den, som forveksler og den, som bliver forvekslet. Forvekslingen optegner en magtrelation, som indebærer en deplacering af den/dem, som bliver forvekslet. Forveksling producerer (i nogle tilfælde) en dehumaniserende effekt ved at udviske individualitet og særegenhed: Den sammenroder kroppe og subjektiviteter til en ikke-differentierbar mængde.

DER ER SÅ FÅ AF OS

Jeg fik engang en krammer af en fremmed, da jeg steg af bussen på vej til Nordisk Sommeruniversitet (NSU). Det er mit første NSU-sommersymposium, og jeg kender ikke så mange. Jeg bliver lidt forvirret over krammet. Men krammeren er meget engageret i vores møde: "Hej, godt at se dig – og tænk at der allerede er gået et år siden sidst". Jeg står paf og smiler lidt. Jeg fortæller forsigtigt, at jeg ikke var med sidste sommer, og at hun må have forvekslet mig med en anden. Krammeren undskylder pinligheden og siger, at hun troede, jeg var "Louise". Vi går hver til sit. Forvekslinger som disse er ambivalente og affektive, de påvirker mig på forskellige måder. De er også et udtryk for en racistisk struktur i academia, hvor ikke-hvide kroppe bliver (be)mærket som en minoritet. Det får mig

til at føle, at mine kollegaer ikke engang er investerede i at kende vores særtræk. Det bidrager til at minorisere en krop som min, men det skaber (paradoksalt nok) også en følelse af ikke at være alene. For der er i hvert fald *en anden*, som jeg åbenbart 'ligner' i det hvide akademia.

I MÅ VÆRE I FAMILIE MED HINANDEN

Det er ikke kun i akademia, at jeg bliver forvekslet. Det sker også i andre sammenhænge. Forvekslingerne er i den forstand ikke kun en effekt af, at det raciale kropstegn forbinder sig med faglighed og profession. En helt særlig version af forvekslinger reproduceres gennem en logik, der forudsætter, at når to østasiatiske kroppe optræder sammen, så må de være i familie med hinanden. Som dengang hvor Marlene giver mig et lift til RUC. Da vi står på parkeringspladsen, møder vi en af Marlenes kollegaer, som forveksler mig med en af hendes døtre. I dag ler vi af det, men på den måde, hvor vi samtidig dør lidt indeni.

ET HVIDT MAJORISERENDE AKADEMIA

Vi var ikke mange yngre kønsforskere med kvindeligt og østasiatisk kropstegn i slutningen af 1990'erne. Jeg havde hørt om "hende den anden adopterede" kønsforsker, men udelukkende fordi vi var blevet forvekslet. Bemærkninger som: "Åh... jeg troede du var Lene" eller "Nå, er det ikke dig, som forsker i adoption?" hørte jeg ofte. Den første gang, jeg mødte Lene, var til et kønsforskningsseminar. Hun bar også røde briller ligesom mig, men jeg blev alligevel forbløffet – vi lignede da ikke hinanden, og vores forskningsområder var heller ikke at forveksle. Men i et hvidt blik gled vi åbenbart i ét. Disse forvekslinger skabte både irritation og nysgerrighed. Antallet af smertefulde oplevelser af at blive udpeget som anderledes eller 'ikke at høre til' blev markant reduceret efter, at jeg begyndte at læse på universitetet. I begyndelsen af min

studietid oplevede jeg akademia som et hel-le, hvor nye fællesskaber blev introduceret gennem kritiske racialiseringsstudier og transnationale migrationsstudier. Dette ændrede sig dog langsomt. I dag er akademias hvidhed blevet tydelig for mig, noget som den raciale forveksling minder mig om.

AT BLIVE OVERHØRT

Hvordan fungerer hvidheden som et favoriseringsskema i faglige sammenhænge? Jeg sidder til et internt forskningsgruppemøde, hvor vi diskuterer strategier og muligheder for at oprette nye forskningsbaserede uddannelsesmoduler. Jeg stiller nogle spørgsmål omkring det praktiske, og der bliver svaret kort af de folk, som har udarbejdet udkastet. Lidt senere under mødet stiller en ny hvid mandlig kollega de samme spørgsmål. Dette bliver mødt med stor begejstring af de andre mødedeltagere – næsten som om de ikke havde hørt mine spørgsmål tidligere. Oplevelsen af, at min faglige tilstedeværelse bliver usynliggjort til fordel for mine hvide mandlige kollegaers ditto, er ikke enestående. I disse situationer bliver jeg opmærksom på, hvad Sara Ahmed (2012) beskriver som 'the sea of whiteness'. I hvidhedens hav bliver min ikke-hvide krop omsluttet og opslugt af netop hvidheden: Jeg kan næsten få følelsen af, at min krop ikke (be)mærkes som ikke-hvid. Ahmed (2012, 35) forklarer det som, at den institutionelle hvidhed bliver så normaliseret, at man glemmer at lægge mærke til den, og at det nogle gange bliver en overlevelsesstrategi ikke at se og registrere den. Men når der ankommer en ny hvid mandlig kollega, kan jeg ikke undgå at registrere hvidhedens normalisering: "When an arrival is noticeable, we notice what is around" (ibid.).

HVIDHED TIL FORHANDLING I

På et kandidatkursus om kulturanalyse beder jeg de studerende om at diskutere egne

erfaringer med racisme og kønnede racialiserede stereotyper med afsæt i tekster fra kritiske racialiseringsstudier. Holdet består af ca. 12 overvejende hvide kvindelige studerende. Ideen er at få dem til at afprøve analytiske greb på empiriske eksempler. Flere af de hvide studerende fortæller om familiesammenkomster, hvor asylansøgere og migranter omtales i racistiske vendinger, at familiemedlemmer bruger n-ordet og om deres eget ubehag og vrede i forbindelse med racisme, de har bevidnet. De har ikke svært ved at diskutere hvidhed på et abstrakt plan. Da jeg beder dem om at reflektere over deres egen position som hvide, gibber det i dem – jeg møder modstand. De har svært ved at omtale sig selv som 'hvide', og i stedet omtaler de sig selv som 'danske'. Deres tavsliggørelse af egen hvidhed afspejler et paradoks. Tavsliggørelsen knytter sig formodentlig til et ubehag over at indtage en privilegeret position i et racialt hierarki, hvor 'skurkepositionen' er en mulighed. Samtidig bekræfter tavsliggørelsen måske også et ønske om at indtage en neutral position. Når de studerende omtaler sig selv som 'danske', er der tale om en (utilsigtet) etablering af en racistisk nationalisme, hvor 'dansk' bliver brugt som en eufemisme for 'hvid', og hvor racialiserede minoriteter af-identificeres som danske.

HVIDHED TIL FORHANDLING II

Forhandlinger af hvidhedspositioner er ikke kun ubehagelige for hvide studerende. I undervisningen fremlægger jeg og en racialiseret studerende begge vores erfaringer med racisme. Det er mig, som aflæser den studerende som racialiseret. Hun har tidligere fortalt mig, at hun sammen med sin familie er flygtet fra et vestasiatisk land. Denne studerende er meget aktiv deltagende i undervisningen, men under denne kursusgang er hun tavs. Velvidende at oplevet racisme kan være ganske smertefuldt og traumatiserende, undrer jeg mig over hendes tavshed, og jeg vælger forsigtigt at

spørge indtil hendes erfaringer. Efter en kort tænkepause, og noget forundret, fortæller hun smilende, at hun jo aldrig har været udsat for racisme, fordi hun er lys. Jeg er forbavset. Læser jeg hende forkert? Vi forhandler om hendes position som hvid. Dette går først op for mig under vores diskussion, hvor jeg er blevet en smule insisterende. Jeg *vil* have hende til at reflektere over hendes egen raciale position. Smilende fortsætter hun med at fortælle, at hun og hendes bror har lært dansk ret hurtigt og igen understreger hun, at hun ingen erfaringer har med racisme. Med sin insistensen på at hun er hvid, indskrives den studerende sig som en del af majoriteten, der sagtens kan tale om de (racialiserede) andre ud fra forestillingen om, at de selv er neutrale. Forhandlingerne mellem hende og mig drejer sig dog ikke om et neutralitetsprivilegium, men snarere om ikke at blive forstået som et offer for racisme (hvilket jeg positionerer hende som). Den studerende prøver med andre ord at undslå sig mit andetgørende blik og opfordringen til at tale om racisme, der set fra min side var ment som et forsøg på at optegne et fællesskab. Det hele er med til at reproducere et hvidt klasserum.

AT STIKKE UD OG STIKKE AF

At akademia former og bliver formet af hvidhed og racial ulighed udgør ikke ny indsigt. Alligevel er det svært at finde (køns)forskning, som belyser dette i en dansk kontekst. Køn har været (og er stadig) den foretrukne analytiske kategori. Ahmed (2012, 35) forklarer det på den måde, at institutionel hvidhed er en begrebsliggørelse af, hvordan det institutionelle rum defineres af nærhed mellem nogle kroppe og ikke andre kroppe. Hun beskriver det også som, at akademia ansamler hvide kroppe, og at dette skaber et indtryk af sammenhæng (ibid.). I dette (hvide) rum bliver den sorte og den brune krop gjort til en afvigelse; den stikker ud og stikker op

og stikker af. Som minoritet er det let at blive revet med af tanken om, at indflydelse og forandringer må stige proportionalt med antallet af kroppe. Hvis bare der var flere brune og sorte, som befolkede akademia, ville nye verdener blive mulige. Så enkelt er det trods alt ikke og slet ikke i organisationer, hvor symbolsk repræsentation i stigende grad producerer moralsk legitimitet og kapital uden at forrykke de grundlæggende ulighedstrukturer. Men som Ahmed skriver, er antallet af kroppe heller ikke ligegyldigt. Antal er affektivt: "It can be surprising and energizing not to feel so singular" (ibid., 36).

KOLLEKTIVT PERSPEKTIV

I mit akademiske liv har jeg mødt mange former for racialiseret stereotypisering, som både på direkte og mere subtile måder påvirker min akademiske tilblivelse. Der er tale om grænseoverskridende situationer, der ubemærket bliver legitimeret af den institutionelle struktur. I dette essay bliver disse situationer 'læst' i et retrospektivt perspektiv. Retrospektivt perspektiv skal her forstås, som at mange af disse situationer har jeg måtte håndtere i isolation. Jeg har ikke haft adgang til et fagligt kollektiv, som har formået at opstille nogle rammer for at diskutere kønnede racialiseringsprocesser i akademia. Dette essay har netop givet anledning til det.

RACISTISK HUMOR

Hvad gør man, når ens udseende og navn bliver genstand for racistisk humor? Hvad gør man, når man forventer, at ens kollegaer burde vide bedre. Vi er jo i akademia. Hvordan opretholdes en tålelig samarbejdsrelation, der forskydes i det øjeblik, de racistiske 'jokes' udsiges? Jeg har allermest lyst til at slette hændelsen, men det kan jeg ikke. Skal jeg svare igen og således udstille jokens absurditet? Eller skal jeg hellere lade det passere? Eller skal jeg endnu engang

inklade mig på en opdragende samtale om, hvornår og hvordan joken er racistisk? Er det mit ansvar at forklare de racistiske pinligheder, som vedkommende udsætter mig og sig selv for?

RACIAL ISOLATION

Gloria Wekker (2016, 72) peger på, at den (hvide) feministiske bevægelse i Holland har forholdt sig modstræbende i forhold til at forpligte sig på en anti-racistisk dagsorden. Wekker, der kan se tilbage på en lang karriere i hollandsk kønsforskning, betoner, at selvom hun har haft ansættelser i kønsforskningsmiljøer, så har det ikke beskyttet hende fra at opleve sig selv som isoleret og deplaceret (ibid.). Selvom vi er yngre end Wekker, genkender vi hendes oplevelser af racial isolation, når man er en af få racialiserede personer på sin afdeling, sit institut eller i kønsforskningen.

AT VÆRE FLERE (SOM I TO)

Måske fordi hvidheden altid har fyldt så meget i mit akademiske liv, blev det meget betydningsfuldt, at jeg på et tidspunkt blev en del af et forskningsprogram, hvor der var en anden racialiseret forsker på samme akademiske 'trin' som mig. Vi fik kontor ved siden af hinanden, og vi kom til at følges ad gennem vores adjunkturer, hvor vi fik mulighed for at afholde et kursus om racisme. Til sidst blev vi ansat som lektorer i samme ansættelsesrunde. Jeg husker hverken adjunkturet eller ansættelsesprocessen i noget specielt romantisk lys, men lige præcis dét, at vi var to – som forsøgte at finde fodfæste i en hvid organisation – blev vigtigt. Da jeg fik tilbudt en ny stilling, var der en særlig tyngde forbundet med at skulle sige farvel til at være to og genindtræde i singulariteten. Jeg oplevede det som en lille sorg, der både handler om det vanskelige ved at forlade en sjælden (ikke-hvid) to-hed, men også om, at jeg som racialiseret minoritet i akademia hele tiden må for-

holde mig til, hvor meget race betyder i min hverdag og for mit arbejdsliv.

I KLASSERUMMET

Ylva Habel (2011) har på præcis vis analyseret udfordringerne ved som sort kvinde at undervise hvide studerende på svenske universiteter i medierepræsentationer af den afrikanske diaspora. Habel peger på, at exceptionalistiske forestillinger om Sverige som et raceløst, tolerant og lighedselskende land gør det vanskeligt at undervise i problemstillinger, som betoner kolonialisme og racisme som relevant og aktuel kontekst. Lignende exceptionalismer genfindes i Danmark og Norge. Hvide studerendes modvillighed i forhold til at aflære sig raceløshedens logikker, kan ifølge Habel (ibid.) begrebsliggøres som en modstandsform, der eksempelvis bliver artikuleret gennem mikroaggressioner, sanktioneret uvidenhed eller direkte forsøg på at underminere den ikke-hvide underviser.

RACE OG AUTORITET

I en lektion, jeg afholdt, havde en hvid mandlig studerende praktisk erfaring med lektionens fagområde; en erfaring og en viden, som var interessant og relevant, og som kunne bidrage med interessante perspektiver på undervisningen. Men i stedet for at byde ind med denne viden på en positiv og konstruktiv facon, så anvendte den studerende sin viden til at beklukke min faglige autoritet ved at stille spørgsmålstegn ved rigtigheden af mine udsagn. Stemningen i lokalet blev fortættet og ubehagelig, og de andre studerende vidste tydeligvis ikke, hvordan de skulle forholde sig. Undervisningen kollapsede, og vi holdt pause. Efter pausen adresserede jeg situationen indirekte ved at sige, at alle typer af viden og erfaringer var velkomne i undervisningslokalet, men kun hvis det blev anvendt på en 'god' og 'konstruktiv' måde. Der blev nikket blandt de studerende, men de fleste for-

holdt sig tavse. Tavsheden og de undvigende blikke efterfølgende på gangen er sigende for situationens spænding. Jeg oplevede, at jeg både skulle være respektfuld over for den studerendes erfaringer og viden, men også respektfuld over for hans ikke-respektfulde facon og for hans forsøg på at få undervisningen til at bryde sammen. Mine anstrengelser for at undgå at tabe ansigt foran hele holdet blev en skamfuld situation. Undervisning er et sted i vores akademiske tilblivelser, som tilbyder muligheder for faglig og pædagogisk udvikling, men samtidig er det også en kamplads, hvor de studerendes forestillinger om faglig autoritet bliver udfordret, når de mødes af en yngre kvindelig underviser med østasiatisk kropstegn. Jeg oplevede at blive del af en magtkamp, som jeg er sikker på, at en ældre hvid mandlig underviser aldrig ville blive tvunget ind i.

DEN IRRELEVANTE HVIDHED

I forbindelse med mit speciale ønskede jeg at forstå konstruktioner af sorte kvinders seksualitet i Danmark ud fra et historisk perspektiv. Her savnede jeg teoretiske greb og studier om racialisering udviklet i en dansk eller nordisk kontekst. Det eksisterede ikke rigtigt i år 2000. Jeg tilhørte en kønsforskningstradition, hvor socialhistorie og velfærdsstatshistorie fokuserede på klasse, moderskab og kvinders adgang til arbejdsmarkedet. I specialet havde jeg svært ved at trække tråde fra historiske racistiske repræsentationer af sorte kvinder i en dansk kontekst op til begyndelsen af det 21. århundrede. Jeg manglede teoretiske greb til at analysere, hvordan Danmark gennem det 20. århundrede blev til et hvidt samfund. Gennem en anden studerende blev jeg anbefalet at læse Ruth Frankenberg's bog: *White women, race matters: the social construction of whiteness* (1993). Ideen om at bruge Frankenberg faldt dog hurtigt til jorden, idet min hvide danske vejleder understregede, at man ikke kan adoptere ame-

rikanske studier om hvidhed til en dansk kontekst. Som specialestuderende tog jeg aldrig den diskussion op. Jeg manglede simpelthen et sprog for, hvordan jeg skulle fremanalysere hvidhed i en kontekst, hvor hvidheden bliver beskyttet gennem tavsliggørelse. Først 12 år senere, da kritiske racialiseringsstudier fik bedre fodfæste i Danmark, fandt jeg ud af, hvordan hvidhed kan fremanalyses i en dansk kontekst.

SVIMMELHED

Jeg kan blive svimmel ved tanken om alle de hvide forskere og tænkemåder, jeg blev præsenteret for som studerende. Men jeg er endnu mere svimmel ved tanken om alle de hvide forskere og tænkemåder, jeg har fået mine egne studerende til at læse og bruge, og hvor lidt institutionel opbakning og støtte, der er til at afkolonialisere pensum og pædagogiske metoder. Som minoritet føler jeg et ansvar for problemstillingen, men jeg er også overvældet af det ansvar.

AUTORITET OG ALDER

Hvad kan man gøre, når man som underviser bliver udspurgt om sin alder? Her bliver ens autoritetsposition udfordret via et 'out of place'-spørgsmål, der stiller spørgsmålstegn ved, om man er på det rette sted. Er man forpligtet til at udlevere den slags oplysninger? Bliver man opfattet som ikke-imødekommende, hvis man afviser at svare? Og dermed også defensiv i sin undervisningstilgang? Jeg bliver stort set altid spurgt om min alder, når jeg møder nye studerende. Jeg oplever det som et forsøg på at placere min autoritet i academia, og effekten er, at jeg må kæmpe for, at min krop ikke bliver sat 'out of place'. Min strategi er at svare, at det ikke har relevans for undervisningen. Måske virker det defensivt, måske virker det som om, jeg har noget at skjule. Men jeg prøver at stå fast på, at min alder ikke har noget med min undervisningskvalitet at gøre.

UNDERVISNINGSEVALUERINGER OG RACE

Som underviser er man ofte nødt til at facilitere undervisningsevalueringer. Det har jeg gjort mange gange; nogle gange med tilfredse studerende og nogle gange med mindre tilfredse studerende. Evalueringspraksisser er en stor del af vores arbejdsliv som undervisere, og mødet med de studerende kan godt opleves som voldsomt. Det er også en praksis, hvor jeg som yngre kvindelig østasiatisk underviser føler mig særligt udsat. Det gælder især i evalueringer af fag, som er obligatoriske for de studerende frem for 'mine' fag, de selv aktivt har tilvalgt. Der fornemmer jeg, at de dominerende forestillinger om faglighed og autoritet virker særligt begrænsende for mig. Det vil sige, at min krop ikke passer til de racialiserede forestillinger om faglig autoritet og 'god underviser'. Således fungerer undervisningsevalueringer som en institutionaliseret teknologi, der er med til at udgrænse de i forvejen marginaliserede kroppe, fordi studerende ofte ikke evaluerer *undervisningen*, men evaluerer *underviseren*.

HVERKEN HVID AUTORITET ELLER RIGTIG BRUN

Jeg er blevet indkaldt til et undervisermøde, som skal adressere: "Hvordan sørger vi for, at studerende med indvandrerbaggrund ikke sækker bagud?". Indkaldelsen er begrundet med, at studerende med 'indvandrerbaggrund' fagligt set klarer sig dårligere end etnisk danske studerende. Dette bygger på modulkoordinatorens egne observationer fra foregående år. Til mødet problematiserer jeg dette udgangspunkt ved at fremhæve eksempler på nogle studerende med etnisk minoritetsbaggrund, der klarer sig godt. Jeg stiller også spørgsmålstegn ved koblingen af fagligt niveau og etnicitet. Modulkoordinatoren insisterer på koblingen, for han har jo erfaret, med udgangspunkt i sine observationer, at de ikke klarer sig godt. Jeg prøver at inddrage mine

egne erfaringer som studerende med minoritetsbaggrund, der ikke har været udsat for denne særlige problematisering. Dette afviser modulkoordinatoren ved at sige: “Nu er du jo ikke rigtig indvander, som de studerende vi har”. Vi finder aldrig frem til en konkret løsning. Vi kan ikke blive enige om, hvordan vi skal kategorisere og håndtere studentergrupperne. Modulkoordinatoren kan stadig ikke se det problematiske i koblingen mellem etnisk minoritetsbaggrund og faglig svaghed alene begrundet i egne observationer; at problemet bliver gjort til minoriteternes problem og ikke til et strukturelt problem, så vi i stedet stiller spørgsmålet: “Hvordan håndterer vi racismen i uddannelsessystemet?”. Jeg forlader mødet provokeret og frustreret over ikke at kunne slå til. Mødet vidner om, at min raciale position hverken bliver genkendt som ‘rigtig brun’ eller som ‘hvid nok’ til at have autoritet til at punktere en såkaldt redningsplan for de brune studerende.

DU MÅ DA VIDE NOGET OM KINA

Som nyansat bliver jeg bedt om at undervise de studerende i “noget om Kina, det kinesiske uddannelsessystem og hvorfor de klarer sig så godt”. Dette er sket flere gange i forskellige ansættelser. Min krop anses som en videnscontainer for den kinesiske eller asiatiske (uddannelses-)kultur’. Et ‘nej tak’ til at undervise er ildeset, når man er ny. Det kan komme til at stå i vejen for fremtidige tilbud om undervisning. Jeg indvilgede derfor i at undervise i disse temaer og undersøgte hvilke relevante tekster, der kunne anvendes. Jeg tog med andre ord emnerne *på mig*, men drejede dem i min egen kritiske retning. Selvom de i første omgang ikke lå inden for min forskningsinteresse, så har de efterfølgende bidraget til at forme dem. Disse institutionelle ‘tilbud’ har således medvirket til at racialisere min forskeridentitet.

POSTDOC FOR EVIGT

På campus tager jeg elevatoren sammen med en hvid mand. Nysgerrigt spørger han, om jeg er studerende eller ‘sidder på kontor’. Det får mig til at tænke på Gloria Wekker. Da Wekker (2016, 74) blev udnævnt til professor, blev hun ofte spurgt, om udnævnelsen nu var gået rigtigt til (som i fagligt begrundet) eller om den var resultatet af en politisk korrekt gestus. Som sort kvinde passede Wekker ikke ind i det hvide hollandske universitets racistiske forestillinger om, hvordan en ‘rigtig’ professor så ud; professoratet måtte være blevet til med hjælp fra den Politisk Korrekte Overmagt. Selvom jeg er 22 år yngre end Wekker og færdes i en anden geografi, genkender jeg hendes erfaring. Jeg bliver tit spurgt, om jeg er ph.d.- studerende eller postdoc. Det sker aldrig, at personer, som ikke kender mig, automatisk går ud fra, at jeg er ansat som professor. Skal jeg i de situationer opdrage, skælde ud, glide af – eller stige op på høflighedens høje hest og venligt forklare hvidheden, hvordan det hænger sammen? At insistere på professorkategorien er som at iklæde sig et sæt (hvidt) tøj, der er syet til en (hvid person), som ikke er mig. Det er for stort og for småt på samme tid. At skulle tiltvinge sig adgang til en kategori kan føles mere ambivalent end at blive spyttet ud af kategorien. Måske, som Ahmed (2012, 41) skriver, fordi man som minoritet må passere ved at passere gennem hvidheden, og det kræver en minimering af de tegn, der markerer én som forskellig. Jeg har ikke lyst til at minimere de tegn.

KOM TILBAGE I MIN TRÆFFETID

Jeg bliver tit antaget for at være væsentlig yngre end mine jævnaldrende kollegaer. Jeg har for eksempel oplevet at blive bedt om at kontakte en professor ‘i hans træffetid’, da jeg tiltaler ham på institutgangen for at planlægge vores fælles obligatoriske undervisningsforløb. Professoren tror, at jeg er studerende. Samtidig med at hvidhed fun-

gerer som et styrende princip for akademia, så er alder også en faktor, der organiserer akademisk tilblivelse. Høj alder i akademia privilegeres og forbindes med autoritet, og det er min erfaring, at man først bliver anerkendt som en del af det faste videnskabelige personale, når man ansættes i et lektorat. Således fastholdes forskere ofte i en position som junior i mange år. For mig er dette kombineret med, at mine kropstegn konstant producerer situationer, hvor jeg tildeles mindre faglig anerkendelse og mødes som en lærling. Jeg har gennem hele mit liv været hende, der altid "så ung ud", og nu begynder det at klinge af et kompliment. På den måde virker diskurserne også; at man indoptager dem og overbeviser sig selv om, at det faktisk er et kompliment. For som kvindelig forsker skal man helst se ung og gammel ud på en gang. Det kan være belejligt at blive genkendt som ufarlig og medgørlig, men på den anden side fratager de racialiserende og infantiliserende blikke mig også mulighed for at blive genkendt som ambitiøs og som en autoritet inden for mit fagfelt.

DE ARBEJDSOMME GENER

Jeg har ofte mødt kommentarer, som kobler min arbejdsindsats til biologi, race og nation.

"Det er jo også fordi, du er kineser, I kan jo ikke lade være at arbejde."

"Du er jo så flittig, det må ligge i dit blod."

"Du er jo født som kineser!"

"Her er det vist dine kinesiske gener, som træder i karakter!"

"Din hårde undervisningsstil må ligge i din behårde kommunistiske (læs: totalitære) opdragelse."

KORREKTIONER

Hvad skal man gøre, når man bliver forvekslet? Før i tiden følte jeg mig forpligtet til at rette misforståelsen. "Nej, det er ikke

mig, der er A. Jeg er B". Med korrektionen insisterer man på eksistensen af det 'jeg', som forvekslingen udsletter. Men korrektionen er også en affektiv intervention. Det er pinligt, mærkeligt og akavet at være den, som bliver forvekslet. De affekter bliver (i nogen grad) kastet tilbage på forveksleren, som gennem det at blive korrigeret bliver ansvarliggjort. Men det skaber nye problemstillinger. For med korrektionen bliver man hurtigt inddraget i at skulle genoprette en affektiv balance i de (mange) tilfælde, hvor forveksleren bliver flov og ked af det. Som minoritet er man både konditioneret til ikke at træde den hvide majoritet over tærne og til at trøste den. Begge dele kræver en affektiv arbejdsindsats, som jeg er træt af. Med tiden er jeg derfor blevet mindre tilbøjelig til at udstede korrektioner. Ikke at jeg decideret forsøger at passere som *østasiatisk kvinde*, men jeg er mindre indstillet på at rydde op i hvidhedens misforståelser og redde dens værdighed. Jeg kan derfor finde på at lade tvivlen forblive uopklaret, når forveksleren tiltaler mig som postdoc'en fra matematisk institut, og pludselig bliver usikker på, hvem jeg er. Det er hverken elegant eller revolutionerende. Sandsynligvis omfordeles akavetheden bare i nye mønstre, uden at det forrykker noget som helst ved genkendelighedens raciale logikker. For mit vedkommende føles det som et lillebitte (akavet) forsøg på at afvikle nogle af mine egne investeringer i hvidheden - og det tæller også.

ER JEG PARANOID?

Jeg bliver usikker på, om mine overvejelser er berettigede, og om jeg er paranoid. Samtidig er jeg klar over, at det er netop sådan, racismen fungerer. Usikkerheden er en central del af racismen.

REFERENCER

- Ahmed, S. 2012. *On being included, racism and diversity in institutional life*. Durham, N.C: Duke University Press.
- Frankenberg, R. 1993. *White Women, Race Matters: The Social Construction of Whiteness*. London: Routledge.
- Habel, Y. 2012. Challenging Swedish Exceptionalism: Teaching While Black. In: Freeman, K. and Johnson, E. eds. *Education in the Black Diaspora: Perspectives, Challenges and Prospects*. New York, London: Routledge, 99-122.
- Wekker, G. 2016. *White innocence: paradoxes of colonialism and race*. Durham: Duke University Press.

OM FORFATTERNE

Jin Hui Li er ansat som adjunkt ved Institut for Læring og Filosofi, Aalborg Universitet i København.

Louise Yung Nielsen er ansat som adjunkt ved Institut for Kommunikation og Humanistisk Videnskab, Roskilde Universitet.

Marlene Spanger er ansat som lektor ved Global Refugee Studies, Institut for Kultur & Globale Studier, Aalborg Universitet i København.

Lene Myong er ansat som professor, Netværk for Kjønnforskning, Universitetet i Stavanger, Norge.